

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 lipca 2020 r. powód J. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 4.215,02 zł, w tym kwoty 368,27 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wraz z dalszymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w wyniku kolizji drogowej z dnia 1 czerwca 2019 roku powód odholował pojazd marki M. o nr rej. (...) i umieścił go na strzeżonym parkingu do dnia 8 czerwca 2019 r. Ponadto powód zawarł z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego za stawkę 150 zł za dobę. Z tytułu świadczonych usług powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę nr (...) na łączną kwotę 4.932,30 zł, na którą składały się: koszty holowania pojazdu – 246 zł, koszty parkingu strzeżonego przez 8 dni – 196,80 zł, koszty najmu pojazdu zastępczego przez 23 dni – 4.243,50 zł oraz koszty holowania pojazdu z parkingu do warsztatu – 246 zł. Powód dodał, że poszkodowany udzielił mu pełnomocnictwa do prowadzenia działań związanych z likwidacją szkody oraz upoważnił go do zgłoszenia, likwidacji i odbioru odszkodowania, co stanowiło przelew wierzytelności z tytułu likwidacji szkody. Pozwany przyznał jednak odszkodowanie w kwocie 624,40 zł, obejmujące jedynie opłatę za parking i holowanie. Strona powodowa wskazała, że dochodzi od pozwanego zapłaty kwoty 3.846,75 zł należności głównej oraz skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 14 sierpnia 2019 r. do 8 lipca 2020 r. w kwocie 368,27 zł.

Sąd Rejonowy w Toruniu wydał w dniu 31 sierpnia 2020 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany Towarzystwo (...) w W. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że powód nie ma legitymacji czynnej do wystąpienia z powództwem z uwagi na brak przedłożenia skutecznej cesji wierzytelności, zaś samo upoważnienie nie jest dowodem na przeniesienie wierzytelności z poszkodowanych na rzecz powoda. Pozwany dodał, że nawet gdyby uznać upoważnienie za skuteczną cesję wierzytelności, to powód zawarł z poszkodowanymi umowę cesji jeszcze przed powstaniem uszczerbku majątkowego po stronie poszkodowanych, co skutkuje brakiem powstania szkody. Jednocześnie pozwany zakwestionował roszczenie o zwrot kosztów najmu co do zasady, podnosząc, iż poszkodowany posiadał inne pojazdy, którymi mógł zastąpić uszkodzony pojazd. Ponadto pozwany zakwestionował stawkę dobową najmu, która winna zostać zweryfikowana do stawki 132 zł netto z uwagi na propozycję najmu w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem. Pozwany zakwestionował również czas najmu, wskazując, iż uzasadniony okres najmu nie przekraczał 21 dni.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał wnioski i twierdzenia zawarte w pozwie. Ponadto wskazał, że poszkodowany udzielił mu pełnomocnictwa do prowadzenia działań związanych z likwidacją szkody oraz scedował na niego roszczenie związane z wynajmem pojazdu zastępczego. Powód podniósł nadto, że szkoda powstała już w dniu zdarzenia, a zatem po stronie poszkodowanego istniał uszczerbek majątkowy. W ocenie powoda zastosowana stawka najmu była zasadna, zasadny był również okres najmu. Powód dodał, że pojazdy wskazywane przez pozwanego były użytkowane przez żonę poszkodowanego i ich syna, zaś uszkodzony samochód marki M. służył wyłącznie na potrzeby prowadzonego przedsiębiorstwa. Tym samym niemożliwe było zastąpienie uszkodzonego auta innym, gdyż nie były one w dyspozycji poszkodowanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 czerwca 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność W. J.. Sprawca szkody posiadał zawartą z Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkoda została zgłoszona w dniu 3 czerwca 2019 roku przez J. C.. Poszkodowany był uprawniony do odliczenia 50% podatku VAT.

(okoliczności bezsporne, nadto dowody: zaświadczenie o kolizji drogowej, druk zgłoszenia szkody w pojeździe, fotografia dowodu rejestracyjnego pojazdu, potwierdzenie okoliczności zdarzenia – w aktach szkody na płycie CD, k. 51; oświadczenie o VAT k. 227 akt szkody na płycie CD, 51; zeznania powoda J. C., k. 129v; pisemne zeznania świadka T. J., k. 79; pisemne zeznania świadka W. J., k. 81)

W dniu zdarzenia T. J. posiadał ponadto pojazd marki N. (...) oraz V. (...), które były pojazdami prywatnymi użytkowymi na co dzień przez W. i T. J. oraz ich synów. Uszkodzony pojazd marki M. był pojazdem firmowym wykorzystywanym w celu prowadzenia działalności gospodarczej.

(dowody: informacja z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego k. 103-129 akt szkody na płycie CD, k. 51; pisemne zeznania świadka T. J., k. 79; pisemne zeznania świadka W. J., k. 81)

W. J. oraz działający w jej imieniu T. J. upoważnili J. C. do zgłoszenia, likwidacji i odbioru kwoty pieniężnej za przyznane odszkodowanie dotyczące holowania i parkowania pojazdu na parking strzeżonym i samochodu zastępczego, udzielając mu nadto pełnomocnictwa do prowadzenia wszelkich działań związanych z likwidacją szkody komunikacyjnej pojazdu.

(dowody: upoważnienie udzielone przez T. J., k. 23; wypis z aktu notarialnego, k. 24-26; upoważnienie udzielone przez W. J. k. 19 akt szkody na płycie CD, k. 51)

W piśmie z dnia 3 czerwca 2019 r. adresowanym do W. J. Towarzystwo (...) w W. potwierdził otrzymanie zawiadomienia o szkodzie oraz zaproponował skorzystanie z oferty wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem w zakresie najmu pojazdu zastępczego, podając jej dane. Ponadto ubezpieczyciel wskazał, że koszt najmu pojazdu zostanie uznany do wysokości stawki obowiązującej w wypożyczalni, tj. 162,60 zł netto.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 3 czerwca 2019 r. k. 369-370 akt szkody na płycie CD, k. 51)

Wobec braku innego pojazdu, niezbędnego T. J. do prowadzenia działalności gospodarczej, w dniu 1 czerwca 2019 roku zawarł on umowę najmu pojazdu zastępczego z J. C.. Poszkodowani skorzystali z najmu pojazdu zastępczego oferowanego przez J. C. z uwagi na natychmiastowe podstawienie pojazdu na miejsce kolizji i możliwość kontynuowania podróży i obowiązków służbowych. Dobowa stawka najmu została określona na kwotę 150 zł netto. Pojazd zastępczy został dostarczony na miejsce kolizji, zaś uszkodzony pojazd został odholowany na strzeżony parking.

T. J. korzystał z pojazdu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu, tj. do dnia 24 czerwca 2019 roku (łącznie 23 dni).

W dniu 30 lipca 2019 r. J. C. wystawił fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 4.932,30 zł brutto, na którą składała się kwota: 246,00 zł brutto tytułem holowania pojazdu z miejsca kolizji, 196,80 zł brutto tytułem opłat za parking strzeżony, kwota 4.243,50 zł brutto tytułem wynajmu pojazdu zastępczego oraz kwota 246,00 zł brutto za holowanie pojazdu z parkingu do warsztatu blacharsko-lakierniczego.

(dowody: faktura nr (...), k. 13; oświadczenie, k. 18; umowa najmu samochodu, k. 19-20; protokół przyjęcia pojazdu na parking strzeżony, k. 21; protokół przekazania i zwrotu samochodu zastępczego, k. 22; pisemne zeznania świadka T. J., k. 79; pisemne zeznania świadka W. J., k. 81; zeznania powoda J. C., k. 129v)

Decyzją z dnia 25 listopada 2019 roku Towarzystwo (...) w W. przyznało odszkodowanie w kwocie 624,40 zł (netto + 50% VAT) z tytułu kosztów holowania pojazdu i kosztów parkowania. Ubezpieczyciel odmówił przyznania

odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, wskazując, iż poszkodowany w okresie wynajmu był w posiadaniu innych pojazdów, którymi mógł zaspokoić potrzeby transportowe.

(dowody: pismo pozwanego z dnia 12 września 2019 r., k. 27-27v; decyzja z dnia 25 listopada 2019 r., k. 28-28v; potwierdzenie przelewu, k. 17)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym znajdujących się w aktach szkody na płycie CD, jak również w oparciu o dowód z przesłuchania powoda J. C. oraz pisemnych zeznań świadków W. i T. J..

Autentyczność dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania, a również i Sąd nie znalazł podstaw do ich zanegowania.

Sąd dał wiarę pisemnym zeznaniom świadków W. i T. J., bowiem były logiczne i wzajemnie zgodne. Świadkowie podali przyczyny skorzystania z oferty powoda oraz zeznali, że pozostałe pojazdy były wykorzystywane do celów prywatnych.

Sąd za wiarygodny uznał dowód z przesłuchania powoda J. C., bowiem jego zeznania były jasne i spójne. Powód potwierdził, że wykonywał usługę holowania i najmu pojazdu zastępczego na rzecz poszkodowanego, wskazując, iż najem trwał w okresie naprawy pojazdu.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, uznając go za nieprzydatny do wykazania faktów wskazywanych przez stronę powodową. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozostawał wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w zdecydowanej mierze bezsporny. Pozwany nie kwestionował okoliczności zdarzenia komunikacyjnego z dnia 1 czerwca 2019 r. Pozwany podniósł jednak zarzut braku legitymacji po stronie powodowej, nadto wskazywał, iż poszkodowany posiadał inne pojazdy, a zatem nie istniała konieczność najęcia pojazdu zastępczego. Ponadto pozwany zakwestionował okres oraz stawkę najmu, podnosząc, iż poszkodowany otrzymał propozycję najmu po niższej stawce.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, Sąd uznał go za bezzasadny. Pozwany podnosił, że powód nie przedłożył skutecznej cesji wierzytelności, a samo upoważnienie nie jest dowodem na przeniesienie wierzytelności. Ponadto wskazywał, że umowa cesji została zawarta jeszcze przed powstaniem uszczerbku majątkowego po stronie poszkodowanego. W ocenie Sądu legitymacja procesowa powoda nie budziła wątpliwości w świetle udzielonego przez poszkodowanego upoważnienia. Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (tak wyrok SA w Poznaniu z dnia 17 maja 2005 r., I ACa 1202/04). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważanie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Ponadto należy zauważyć, że w nauce postępowania cywilnego, jak i w praktyce sądowej przyjmuje się, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualno–konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy i bierze tą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tą okoliczność.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoją legitymację procesową czynną z uzyskanego od poszkodowanego upoważnienia do zgłoszenia, likwidacji i odbioru kwoty pieniężnej za przyznane odszkodowanie. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby

się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Ponadto wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona. Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98). Należy wskazać, iż umowa cesji nie musi być sporządzona w formie pisemnej. W ocenie Sądu samo pisemne jednostronne oświadczenie strony poszkodowanej w przedmiocie upoważnienia powoda do odbioru odszkodowania oraz scedowania prawa do świadczenia ubezpieczeniowego w pełnym zakresie stanowi o przejściu uprawnień do domagania się pozostałej części odszkodowania na rzecz powoda. (...) bezsprzecznie przysługiwała wierzytelność związana z odszkodowaniem w zakresie pokrycia kosztów holowania, parkowania pojazdu oraz kosztów samochodu zastępczego, a powód został upoważniony do podejmowania wszelkich działań związanych z likwidacją szkody komunikacyjnej. Dodać należy, że na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany nie kwestionował prawa powoda do otrzymania odszkodowania i przyznał odszkodowanie stronie powodowej jako upoważnionej do jego odbioru.

Przechodząc do właściwych rozważań prawnych należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przepisy kodeksu cywilnego (art. 361-363 k.c.) precyzują, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. W sytuacji gdy poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Ponadto w myśl art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019r., poz. 2214 ze zm.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 34 wyżej wskazanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego, niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że nie wszystkie wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Sąd Najwyższy zauważył, iż nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być – co do zasady – uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Pogląd ten Sąd Rejonowy w całości podziela.

Po analizie materiału dowodowego Sąd uznał, iż niniejsze powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. Należy wskazać, iż pozwany Towarzystwo (...) w W. posiadał zawartą ze sprawcą wypadku komunikacyjnego z dnia 1 czerwca 2019 r. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych i z tego tytułu był on odpowiedzialny za szkodę poniesioną przez poszkodowanego, która obejmuje również uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż pozwany nie wykazał, by najęcie pojazdu zastępczego nie było konieczne z uwagi na posiadanie przez poszkodowanego innych pojazdów, którymi mogli zastąpić uszkodzony pojazd. Pozwany przedłożył dokument uzyskany z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, z którego wynika, że w dniu zdarzenia uszkodzony T. J. posiadał również pojazd marki N. (...) oraz V. (...). Jednakże samo wykazanie, że poszkodowany był właścicielem innych pojazdów, nie przesądza o braku zasadności najmu pojazdu zastępczego. Należy w tym miejscu wskazać na zeznania świadków W. i T. J., w których oświadczyli, że wprawdzie posiadali oni powyższe pojazdy, to jednak były one użytkowane przez nich oraz ich synów w celach prywatnych. Z kolei uszkodzony pojazd marki M. był pojazdem firmowym, niezbędnym do prowadzenia działalności gospodarczej. Tym samym nie sposób było uznać, że poszkodowani nie byli uprawnieni do skorzystania z najmu pojazdu zastępczego i mogli korzystać z innych pojazdów.

Odnosząc się kwestii zasadnej stawki najmu pojazdu zastępczego, Sąd uznał, iż stawka zastosowana przez powoda, tj. 150 zł netto, pozostawała uzasadniona. Pozwany podniósł, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z oferty najmu pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem, zaś zasadna stawka najmu wynosiła 132 zł netto. Wprawdzie pozwany przedłożył pismo z dnia 3 czerwca 2019 r. adresowane do W. J., zawierające kontakt do wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem w zakresie najmu pojazdu zastępczego, jednakże nie wykazał, by faktycznie zostało ono doręczone poszkodowanej. Ponadto należy wskazać, iż poszkodowani zeznali, że w zakresie najmu pojazdu zastępczego skorzystali z oferty powoda, bowiem pojazd został podstawiony od razu na miejsce kolizji, dzięki czemu mogli kontynuować podróż i obowiązki służbowe. Trudno zatem zarzucić poszkodowanym działanie zmierzające do zwiększenia rozmiaru szkody, bowiem zachowali się w sposób racjonalny i uzasadniony. Ponadto warto podkreślić, że we wskazywanym piśmie z dnia 3 czerwca 2019 r. pozwany podał, że koszty najmu zostaną uznane do wysokości stawki obowiązującej u partnera, tj. 162,60 zł netto, a więc nawet wyższej niż stawka zastosowana przez powoda (150 zł netto). Niezrozumiałe jest zatem powoływanie się przez pozwanego w toku postępowania na stawkę najmu w wysokości 132 zł netto jako uzasadnioną. W ocenie Sądu pozwany w żaden sposób nie wykazał, by skutecznie zaoferował poszkodowanym skorzystanie z najmu pojazdu zastępczego, która to oferta podlegałaby możliwości weryfikacji co do istotnych warunków najmu. Wobec powyższego Sąd uznał, że poszkodowani w żaden sposób nie przyczynili się do powiększenia rozmiaru szkody. Poszkodowani nie byli zatem ograniczeni stawką najmu, którą pozwany uznał za dopuszczalną. Nic nie stało na przeszkodzie, by skorzystali z oferty najmu od innego podmiotu niż pozwany.

Rozstrzygając natomiast kwestię zasadnego okresu najmu, Sąd doszedł do przekonania, że najem trwający od dnia 1 czerwca 2019 r. do 24 czerwca 2019 r., tj. 23 dni, pozostawał celowy i ekonomicznie uzasadniony. Należy wskazać, iż zeznań świadków oraz strony powodowej wynika, że poszkodowani korzystali z pojazdu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu marki M.. Pozwany podniósł, iż zasadny okres najmu miał wynosić 21 dni, jednakże w żaden sposób nie wykazał przyczyn obniżenia czasu najmu. W ocenie Sądu pozwany nie udowodnił, by okres najmu powinien być krótszy niż 23 dni. Należało zatem przyjąć za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 23 dni, który obejmował czas naprawy uszkodzonego pojazdu.

Podsumowując powyższe rozważania, należy wskazać, iż powództwo było zasadne w przeważającej części. Sąd uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego w okresie 23 dni po stawce 150 zł netto za dobę. Odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu najmu pojazdu zastępczego wyniosło zatem 3.846,75 zł (3.450 zł netto + 50% VAT). Do powyższej kwoty należało doliczyć skapitalizowane odsetki za opóźnienie w kwocie 230,97 zł. W związku z tym Sąd na podstawie art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.077,72 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2020 roku do dnia zapłaty.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 137,30 zł.

Należy wskazać, iż powód domagał się kwoty 368,27 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 14 sierpnia 2019 r. do dnia 8 lipca 2020 r. Stosownie do art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Istota kapitalizacji odsetek sprowadza się do połączenia szeregu świadczeń jednostkowych z sumą świadczenia pieniężnego w stosunku do którego były one ustalone. Odbiera to zobowiązaniu świadczenia odsetek charakter okresowy. Wierzycielowi przysługuje wówczas prawo pobierania odsetek za opóźnienie od sumy zwiększonej o zaległe odsetki. Według prawa materialnego kapitalizacja odsetek następuje, gdy strony po powstaniu zaległości zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy lub gdy uczynił to powód w chwili wytoczenia powództwa. Mając na uwadze powyższe, strona powodowa była uprawniona do żądania odsetek od skapitalizowanych odsetek od dnia wytoczenia o nie powództwa, tj. od dnia 20 lipca 2020 r. Ustalenie okresu naliczania odsetek miało miejsce w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Z uwagi na fakt, iż zgłoszenie szkody miało miejsce w dniu 3 czerwca 2019 r., pozwany pozostawał w opóźnieniu z wypłatą odszkodowania od dnia 4 lipca 2019 r. Powód dokonał jednak kapitalizacji odsetek od dnia 14 sierpnia 2019 r., a zatem należało obliczyć odsetki zgodnie z żądaniem. Jednakże roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie nie wynika z transakcji handlowej w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t. jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 935), a zatem powód nie był uprawniony do domagania się ustawowych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Sąd przyjął za zasadne zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie, dokonując ich stosownej kapitalizacji od dnia 14 sierpnia 2019 r. do dnia 20 lipca 2020 r.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt III sentencji na mocy art. 100 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Powód uległ w niewielkiej części, dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.317 zł, na którą złożyły się opłata od pozwu w kwocie 400 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować- projekt przygotowany przez Asystenta;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. Z wpływem lub za 21 dni.

T., 13.09.2021 r.